

ИЗЯВАТА НА ПРИСЪСТВИЕТО НА ИСУС

Дейвид Уилкерсън

17 Април 1989

Попитайте някой християнин: „Обичаш ли Исус?“ и той ще отговори: „Да, абсолютно!“ Но думите, сами по себе си, няма да устоят в святата светлина на Неговото Слово, защото самият Исус каза, че две различни от едно от друго неща ще разкрият любовта ни към Него. Ако тези две доказателства не са видими в живота ни, тогава нашата любов към Исус е само на думи, но не и на дело, в действителност. Тези две доказателства са: (1) нашето послушание към всяка заповед на Исус, и (2) проявлението на Неговото присъствие в живота ни.

Този стих казва всичко: „Който има Моите заповеди и ги пази, той Ме люби; ... и Аз ще го възлюбя, и ще явя Себе Си нему“ (Йоан 14:21). „Явя“ означава „да блестя или да се покажа“ - с други думи, да станем инструмент или канал, който излъчва присъствието на Христос.

Църквата толкова често се моли: „О, Господи! Изпрати ни Своето присъствие! Ела сред нас - падни върху нас - слез върху нас. Разкрий ни се!“ Но присъствието на Бог не просто слиза. То не пада внезапно и не изненадва или обзема събранието. Изглежда имаме идеята, че присъствието на Христос е един невидим дим, който Бог впръсква в атмосферата, подобно на старозаветния облак на слава, който така изпълни храма, че свещениците не можеха да стоят прави, за да служат.

Ние забравяме, че днес телата ни са храм на Бога, и когато Неговата слава дойде, тя трябва да се появи в сърцата ни и да изпълни телата ни. Христос не обитава сгради или е в определена атмосфера, всъщност, самите небеса не могат да Го поберат. Вместо това, Той се проявява чрез нашите покорни, осветени тела - Неговите храмове: „... Защото ние сме храм на живия Бог, както рече Бог: „Ще се заселя между тях и между тях ще ходя; ще им бъда Бог, и те ще Ми бъдат люде“ (2 Коринтяни 6:16). „Или не знаете, че вашето тяло е храм на Светия Дух, който е във вас...“ (1 Коринтяни 6:19).

Но защо присъствието на Исус е толкова слабо или въобще го няма в църквите ни? Защо толкова много събрания са мъртви? Защото, или пасторът, или хората, или и двете са духовно мъртви! Преживяването на присъствието на Исус в църквата не е толкова общ за всички въпрос, колкото индивидуален. Вярно е, че един духовно безжизнен, лишен от молитва пастир може да разпространи духовна смърт сред хората. Въпреки това, всеки член си остава храм и е лично отговорен за покорството си към Бога и това да бъде на разположение като инструмент на Неговото присъствие. Църквата ти може да бъде мъртва, но въпреки това ти да си пълен с присъствието на Христос.

Наскоро, четирима тийнейджъри ми казаха: „Вие проповядвахте в църквата ни миналата година и тя беше духовно мъртва тогава. Затова, ние четиримата започнахме молитвено събрание само за нас. Искахме да оправим взаимоотношенията си с Бог, да се покаем и бъдем огнени за Исус. Групата ни нарасна на десет човека; ние помогнахме и на други да се спасят. Сега каним дяконите и пасторите да дойдат и да се молят с нас. Ние наистина сме една променена църква. Господ е там сега!“

Според мен, истинското съживление е възстановяването на тази силна любов към Исус. Тя е белязана от ново желание за покорство към всяка Негова дума; с отношение на сърцето, което казва: „Каквото каже Той, това ще направя.“ Наистина, съживлението е връщане към покорната любов от страна на хора, които индивидуално са изповядали и оставили всеки грях в желанието си единствено да станат канали на Христовото присъствие. Съживлението е въплътено в тези хора. Те носят славата и присъствието на Христос със себе си, защото животът Му постоянно тече през тях.

Пастори на големи църкви са ми казвали: „Трябва да дойдеш и да видиш това, което Бог прави. Хиляди идват - залите ни са препълнени! Хвалението ни е наистина нещо, заслужаващо да се види.“

Отивах в някои от тези църкви с големи очаквания, но рядко можех да усетя или преживея реалното присъствие на Исус в тези масови събрания. Хората там не показваха истинско покаяние. Вярвам, че ако някой пророк се изправеше и изобличеше разводите, прелюбодеянията, блудството и смесването с лоша музика, които присъстваха в тези църкви, половината от тълпите щяха да си излязат.

Те се забавляваха - в една църква, един от лидерите покани около 50 души да дойдат в молитвената стая, където започна да им говори като търговец. Тъй като имаше нужда да се присъединят към църквата, той им каза: „за да бъдете покрити - да получите отговори на молитвите си“. В това събрание нямаше инструменти или канали на Неговото присъствие. Така нареченото поклонение и хваление беше само шум и аз знаех, че не след дълго тълпата ще поиска забавление. Там, където го няма истинското присъствие на Христос, хората търсят единствено тръпката.

Напусках тези събрания, като знаех в сърцето си, че Исус не беше сред хората. Беше ми ясно, че те не живееха в покорство към Него - така че, в действителност не Го обичаха. Исус няма да изяви Себе Си на тези, които казват, че имат любов, а не Му се покоряват. Там, където намирате присъствието на Исус, винаги ще откриете най-малко четири неща, които се появяват сред Неговия народ.

1. Дълбоко, пронизващо изобличение за грях

Където има святи съдове, в които обитава живото Присъствие на Исус, където свялото Му присъствие струи от покорни сърца - този, който таи грях в живота си, или ще падне и ще го изповяда, или ще избяга и ще се скрие!

Идва ден, когато Исус ще разкрие Себе Си напълно на нечестивото човечество и тогава хората ще извикат към скалите и планините, и ще ги помолят да паднат върху тях, за да ги скрият от страшното Му присъствие. „Те се скриха в пещерите и между скалите на планините; и казват на планините и на скалите: „Паднете върху нас и скрийте ни от лицето на седящия на престола и от гнева на Агнето!“” (Откровение 6:15-16).

По време на служба във вторник вечер в Таймс Скуеър Чърч, аз бях завладян от присъствието на Исус, което стана силно изявено чрез благочестивите поклонници, които Го чакаха. Хора дойдоха до олтара и някои от тях плачеха. Страхът от Господа беше прекрасен. Почувствах се като Исаия, който казва: „Горко ми! ... понеже съм човек с нечисти устни, и живея между люде с нечисти устни ...” (Исаия 6:5).

В тази църква ние често проповядваме срещу греха и много хора може да признаят: „Положих на олтара всичко, за което Духът ме избличи, че е различно от Исус.” И все пак осъзнавам, че не сме пристигнали на финала, че все още живеем под стандарта на Неговата слава. Но само проповядването няма да донесе омраза към греха, от която толкова много хора се нуждаят в тези последни дни. Ще е нужна дълбока, проникваща човешките души проява на Божието свято присъствие. Учим се да мразим греха и да ходим в Неговия страх, само докато сме в Неговото свято присъствие.

Чувам как християните се хвалят: „В деня на Страшния съд, аз няма да падна на лицето си. Ще стоя смело, с всичките си слабости и недостатъци, защото съм се доверил на Неговото спасение, а не на моите дела!” Вярно е, че не се спасяваме чрез дела. Но, ако ние не се покоряваме на Христовите заповеди, тогава наистина никога не сме Го обичали и Той не се е изявявал в нас (Йоан 14:21).

Апостол Йоан - нашият „брат и съучастник в неволите” (Откровение 1:9), този, който веднъж се облегна на гърдите на Исус, видя Христос в прославената Му святост. Йоан свидетелства: „И като се обърнах .. видях ... Един, Който приличаше на Човешкия Син .... очите Му, като огнен пламък ... гласът Му като глас от много води ... и лицето Му светеше, както свети слънцето в силата си. И когато Го видях, паднах при нозете Му като мъртъв. А Той тури десницата Си върху мене и каза: ‘Не бой се!’” (Откровение 1:12-17).

Може да сте като Йоан - праведен брат или сестра в Господа - служител, който е издържал много изпитания, но може ли някой от нас да устои на Присъствието, Коего блести като слънцето в цялата му сила? Няма да можем да погледнем тази святост, както и сега не можем да погледнем към слънцето без тъмни очила. Той ще трябва да ни даде сили в онзи ден - да ни докосне и успокои да не се страхуваме. „А на Онзи, Който може да ви предпази от препъване, и да ви постави непорочни в радост пред Своята слава” (Юда 24).

Присъствието на Исус има власт да унищожи и изгони греха от нас! „Нека стане Бог, нека се разпръснат враговете Му. Нека бягат пред Него ония, които Го мразят. Както се издухва дима, така и тях раздухай! Както се топи восък пред огъня, така нека погинат нечестивите пред Божието присъствие!” (Псалм 68:1-2).

Това е картина на онова, което трябва да се случи, когато си сам с Бога в молитвената си стаичка. Великолепното Му изявено присъствие е като ураган, който издухва мръсотията и дима от похотта; като пламнал огън той стопява всяка твърдост. Нечестието загива в Неговото присъствие.

„Планините се топят като восък от присъствието Господно... „ (Псалм 97:5). Планините в този псалм представляват сатанински крепости и планини на закоравяване, всяка от които бива стопена от тези, които остават насаме с Бога. Можем да се молим със следните думи, докато се изтощим: „О, Боже, изпрати Твоята сила до всичките ни църкви, която излага на показ греха и разрушава силата му!“ Но това няма да ни ползва, докато Духът не издигне в тези църкви молещ се свят остатък, чиито чисти сърца канят Неговото присъствие в светилището.

Няма да преживеете реалното присъствие на Исус, докато вътре във вас няма растяща омраза към греха - пронизващо сърцето изобличение за вашите неуспехи и дълбоко усещане за огромната греховност на греха. Онези, които са без присъствието на Христос, се чувстват все по-слабо и слабо изобличени от греха. Колкото повече се отдалечават от Неговото присъствие, толкова по-смели, по-арогантни стават и се чувстват по-удобно в компромиса си. Все пак не е достатъчно за нас да ядем и пием в Неговото присъствие, трябва също и да се променяме и очистваме, когато сме с Него. „Тогавя ще почнете да казвате: ‘Ядохме и пихме пред Тебе; и в нашите улици Си поучавал.’ Той рече: ‘Казвам ви, не зная откъде сте; махнете се от Мене всички вие, които вършите неправда’” (Лука 13:26-27).

Тези, които изповядват, че са яли и пили в Неговото присъствие, наистина ще кажат: „Ние бяхме в Твоето присъствие! Слушахме Твоето учение.“ Така сами ще осъдят себе си. Те ще признаят, че са били в присъствието Му, но не са преживели промяна. Останали са слепи за собствената си греховност, закоравели и неповлияни от присъствието на Христос. Исус ще им отговори: „Не ви познавам. Махнете се от Мен!“

Колко опасно е да седиш сред Божиите светици, които излъчват Неговата слава и присъствие, където Исус се разкрива толкова мощно, и да не бъдеш променен. Колко е смъртоносно, когато не видиш грозотата на греха, бича за сърцето! Ще посмееш ли да кажеш на Господ: „Аз посещавах църквата, където Твоето присъствие беше реално - седях в святото Ти присъствие“? Това ще подпечата собственото ти погубление. По-добре никога да не си познавал Неговото присъствие.

2. Духът на святост

„За Сина Му нашия Господ Исус Христос, Който по плът се роди от Давидовото потомство, а по Дух на святост биде със сила обявен като Божий Син чрез възкресението от мъртвите” (Римляни 1:3-4). Зад истинската святост стои активен дух. Където и да намерите присъствието на Исус да работи в или сред Неговите хора, вие ще откриете в тях много повече от послушание, много повече от отделяне от света, много повече от въздържание от нечестивите неща. Там ще намерите дух на покорство.

За тези хора, послушанието вече не е само въпрос да правят това, което е право и да избягват това, което е грешно. Вярващият, който се наслаждава в това да угажда на Господа,

има дух, който почива върху него и автоматично го приближава към светлината. „Понеже всеки, който върши зло, мрази светлината, и не отива към светлината, да не би да се открият делата му; но който постъпва според истината отива към светлината, за да се явят делата му, понеже са извършени по Бога” (Йоан 3:20-21).

Святият човек не се страхува от светлината на Божието присъствие. Вместо това, той кани тази блестяща светлина, защото духът на святост вътре в него вика: „Искам всички скрити неща да се изведат наяве! Искам да бъда толкова подобен на Исус, колкото е възможно за едно човешко същество на земята.” Този служител тича към светлината и когато предаде всичко, светлината на Христовото присъствие става чиста слава за него.

Докато тези, които таят скрит грях, притежават дух на нечестие - потаен дух, който мрази посланието на изобличение и вика: „Благодат!,” за да прикрие скритата развала. Но, когато присъствието на Исус се изяви, то разкрива всички тайни и излага на показ всички скрити неща. Божиите хора изоставят всяка тъмнина и стават като отворени книги, за да бъдат „прочитани от всичките човеци” (2 Коринтяни 3:2).

Буквално стотици идват в Таймс Скуеър Чърч, седят в присъствието на Господа, заминават си и никога не се връщат. Тръгвайки си, казват: „Тези проповедници са твърде груби, твърде строги и твърде легалистични. Те ме карат да се чувствам сякаш никога няма да се справя.” И все пак, в действителност повечето от тези слушатели подхранват някой любим грях, за който знаят, че ще бъде изложен, ако продължат да се приближават към светлината. Техните проблеми не се крият в църквата, нито в нашето послание. Те се крият в желанието им да бъдат в тъмнината, където злите им дела ще останат скрити.

Чуйте езика на Духа на святост, неговата мотивация: „Ние пазим заповедите Му и вършим това що е угодно пред Него” (1 Йоан 3:22). В гръцкия превод, тези думи са много силни: „Ние спазваме Неговите заповеди, като ги приемаме с голямо вълнение, защото знаем, че това Му е угодно!”

Ето как, вярвам, че този дух на святост работи в църквата, където се проявява присъствието на Исус - братя и сестри идват победоносно, с усмивка на победители и свидетелстват: „Аз съм променен! Господ постави желание в сърцето ми да се покорявам и да ходя безупречно в Неговото присъствие.” Като свидетели на това, духът ви се възрадва във вас и казва: „Благодаря на Бога, още един служител Му носи удоволствие! Моят брат и моята сестра карат небето да се радва! “

Вълнението ви се простира отвъд свободата, на която в момента се наслаждаваме, отвъд избавлението ни от властта на дявола. Това е така, защото повече от всичко друго, ние сме станали тяло, което се учи да Му угажда. Покоряваме се не от задължение или от робски страх, а защото вътре в нас живее духа на покорството. Ние се наслаждаваме на радостта на Христос, радваме се, че сърцето Му се радва! Това е святост.

3. Споделяне бремето на Господа

Всяко истинско бреме, което Господ ми е дал да нося, е родено от дълбоката, животопроменяща среща с присъствието на Исус. Преди тридесет и една години, Божият Дух дойде върху мен като дух на плач. Аз продадох телевизора си, който доминираше над свободното ми време и в продължение на една година се затворих в молитва с моя Господ. Прекарах месеци така в гората и кабинета ми. И докато бях в Неговото присъствие, Той отвори сърцето Си за мен и ми показа целия страдащ свят. Тогава дойде и заповедта: „Отиди в Ню Йорк!“ Аз се покорих, и докато се разхождах из тези улици, Той сподели с мен Своето бреме за бандите, наркоманите и алкохолиците.

Преди около пет години, Бог ме призова към живот на едно много по-дълбоко общение. Прекарах месеци сам с Исус в очистване, оставяйки настрана всички амбиции, искайки само да Му угодя. Отново дойде заповедта: „Върни се обратно в Ню Йорк! В момента служението ни е движено само чрез молитва и в Неговото присъствие. Товарът, който имаме, трябва да бъде Негов товар или всичко ще е напразно.

Когато бях на осем години, бяха популярни лагерните събрания. По това време нямаше лагери PTL (Хвали Господа - бел.пр.) или християнски духовни лагери на усамотение; палатките и малките хижи бяха всичко, което църквите можеха да си позволят. Гуен и аз ходехме на един, наречен „Живата вода“ в Чери три, Пенсилвания. Хората идваха там, изпълнени с Неговото присъствие. Нямахме телевизори и никой не смееше дори да си помисли да отиде на театър: Исус беше всичко за нас!

Събранията продължаваха през по-голямата част от нощта. На едно от тях, където Исус сияеше така мощно, всички ние се затичахме към олтара. Спомням си как коленичих в сламата, и докато бях в Божието присъствие, Той стана моят живот. Той ми говори там: „Дай Ми живота си!“ Съмнявам се дали щях да служа днес, ако тогава не бяха така изпълнените с Исус скъпи светии, които бяха дошли на тези събрания. Те изяха Неговата слава. Лежах в продължение на часове, плачех и треперех на лагерния олтар. Когато се изправих - бях само на осем години - Божията ръка беше върху живота ми и Неговия товар беше в душата ми.

Никой не е бил съпричастен на бремето на Господа повече от апостол Павел. Исус положи на раменете му игото на собственото Си сърце. Но как Павел получи този товар? Чрез срещата си с яркото слънце на Христовото присъствие! „Внезапно блесна около него светлина от небето; и като падна на земята...“ (Деяния 9:3-4). Това беше самото присъствие на Исус.

Служението на Павел произлезе от тази среща. Забележете, че последва „Стани, влез в града“ (стих 6)! Когато имате действителното, живо присъствие на Исус, не са нужни комисии, стратегии или обучителни семинари за посоката, която трябва да поемете. Святият Дух идва и казва: „Отиди тук ... отиди там ... направи това по този начин ...“ Той ви казва кога, къде и как!

Може да чуете двама служители, и двамата искрени, и двамата проповядващи едно и също послание. Учението им може да е правилно и всеки един от тях да проповядва със страст. Но думите на единия може да са безжизнени и да попадат в глухи уши, без никакъв резултат. А

думите на другия да прободат сърцето като меч. Последният проповедник споделя и показва истинския товар на Господ, защото се е затворил с Исус и може да говори това, което е в сърцето Му. Присъствието на Господа чрез него носи както изобличение, така и живот.

Покажете ми един служител, който е останал сам с Христос и чака Неговото присъствие, и аз ще ви покажа човек, който никога не пропуска ума на Христос. Ако той направи една стъпка извън пътя си, Господ го връща обратно. Също така, покажете ми църква, която се покорява на Божието Слово и изявява Неговото присъствие, и аз ще ви покажа църковно тяло, което чува от Бога, познава товара Му и прави само това, което Му е угодно. Такова тяло оставя борещата се тълпа да мине покрай него. Те ще чуят хиляди гласове на добри каузи и промоции, които казват: „Елате и ни помогнете!“, но няма да се помръднат, докато Той не им каже. Тази църква няма да преследва кауза, ако Неговото присъствие не е в нея.

4. Изобилна и превъзходно велика радост!

„Изявил си ми пътищата на живота; в присъствието Си, ще ме изпълниш с веселба” (Деяния 2:28).

Чудили ли сте се някога какъв е бил Исус в Своето ежедневие, какво е било сърцето Му, отношението Му? Дали е изглеждал смазан от всички товари, които е носел? Плачел ли е през по-голямата част от живота Си? Имало ли е огромна тежест в Неговото присъствие?

Той наистина плака и действително носеше тежко бреме. В Гетсиманската градина, потта Му се превърна в капки кръв, а в други случаи, стенеше и въздишаше заради неверието, което срещаше. Но Божието слово е ясно: Христос беше пълнен с радост и веселие.

„Защото Давид казва за него: ‘Винаги гледах Господа пред себе си; понеже той е отдясно ми, за да се не поклатя; затова се зарадва сърцето ми, и развесели се езикът ми .... Изявил си ми пътищата на живота; в присъствието си, ще ме изпълниш с веселба’” (Деяния 2:25-28). Казвайки това на Еврейския съвет, Петър цитира пророчество от Псалм 16. Това беше видение за Христос, Който имаше радостно сърце, език, който говореше радостни думи и изражение, пълно с радост, поради присъствието на Своя Отец.

Ние трябва да бъдем пълни с радост по причините, които правеха Исус радостен. Първата от тях бе, че знаеше, че е невъзможно смъртта да Го задържи. Така е и за нас! Това знание унищожавя безбожната доктрина, че Исус е бил в ръцете на дявола и е трябвало да извоюва Своя изход от ада. Исус е знаел, че смъртта не може да го задържи - както и нас.

Второ, Господ е отдясно ни във всички наши беди. Можем да сме уверени в надеждата и да очакваме, знаейки, че Той е до нас по всяко време.

Трето: „Няма да оставиш душата ми в преизподнята!” Ние ще възкръснем за нов живот в ново тяло, в един нов свят.

И накрая, самото Му присъствие ни залива от радост! Какво друго можем да правим, освен да викаме и се радваме, след като сме избавени от ада, обещан ни е вечен живот, дадена ни

е увереност, с която да преминаем през всички проблеми тук, на земята и Неговото присъствие се изявява в живота ни?

От време на време, трябва да останем тихи и да познаем, че Той е Бог. Понякога Духът ни дава сладки, мелодични любовни песни за Исус. Но през цялото Божие Слово, всеки път, когато Той даваше победа над враговете, хората издигаха силен глас и голям шум на хваление към Господа. На седмия ден от обиколката на Израел около Ерихон, следната заповед се разпространи: „Всички люде да извикат с гръмлив глас; и градската стена ще падне на мястото си” (Исус Навин 6:5) . „И като издадоха людете гръмлив вик, стената падна на мястото си” (стих 20).

В Ездра откриваме, че друг голям вик се нададе при полагането на основата на храма. „И когато зидарите положиха основите на Господния дом ... И пееха ответно, като хвалеха Господа и Му благодаряха .... И всичките люде нададоха голямо възклицание и хвалеха Господа, понеже основите на Господния дом бидоха положени. Така щото людете не можеха да различават гласа на веселото възклицание от гласа на плача на людете; защото людете възклицаваха със силен глас, и гласът се чуваше на далеч” (Ездра 3:10-11,13). Думата на иврит, използвана тук за „вик”, означава „разделяне на ушите.” Викът на израилтяните беше толкова радостен и хваленията така гръмогласни, че можеха да разделят ушите! Някои хора казват, че не могат да понасят шума и виковете в църквата. Но чуй това: „Понеже сам Господ ще слезе от небето с повелителен вик” (1 Солунци 4:16).

Бог иска ние да знаем Словото Му по този въпрос. Псалмите ни заповядват да правим радостен шум за Господа. „Шум” на еврейски предполага гръм, искри, огън. „Възкликнете към Бога, всички земни” (Псалм 66:1). „Пейте радостно на Бога наша сила; възкликнете към Якововия Бог” (Псалм 81:1). „Възкликнете Господу, всички земи, запейте и радвайте се. Да! Пейте хваления .... С тръби и с глас на рог, радостно викайте пред Царя Господа .... Реките нека ръкопляскаат, нека се радват заедно и хълмовете” (Псалм 98:4,6,8).

Божии хора познават превъзходно великата радост на всяко място, където присъствието на Исус бива изявено. Ако не викаме в хваление към Него, дърветата ще направят това вместо нас. В Таймс Скуъер Чърч ние пеем тази песен: „Повдигнете главите си, не се страхувайте, пейте, докато силата на Господ слезе! Тази сила е Неговото присъствие!”

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 1989 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[The Manifestation of The Presence of Jesus](#) / [Изявата на присъствието на Исус](#)